

Sloboda ličnosti i pravo sopstvenosti ujemčavaju se i ne podleže nikakvom drugom ograničenju osim onome koje zakon propisuje.

A po današnjim zakonima svaki se Srbin može zatvoriti, na priliku, na osnovu jedinog podozrenja. U kakvim slučajevima može se oduzeti ličnosti sloboda i sopstvenost, dva osnovna prava današnjeg društva, to bi trebalo ustav da izreče opredeljeno, da se zna načelo koje se ne sme gaziti.

Tako je čl. 27:

Niko ne može biti zatvoren osim u slučajevima i po propisima zakonom opredeljenima.

Prosta šuplja fraza.

Tako je isto i čl. 28. gde se veli:

Obitalište Srbina je nepovredno. Protiv volje domaćinove niko ne sme u isto ući ni istraživanje po njemu činiti osim u slučajevima zakonom opredeljenim i načinom kako propisuje.

Po srpskom zakonu svaki sa „crvenom vipuškom“ ima pravo da uđe u kuću domaćinovu i da čini istragu kako nađe za dobro.

Takvim tonom policijske naredbe govore i članovi 22, 24, 26, 30. i 32. Da se zaustavimo kod poslednjeg. On veli:

Svaki Srbin ima pravo da kaže svoju misao rečma, pismeno, sredstvom pečatnje ili u vidu likova, saobražavajući se u tome propisima zakona. O pečatnji izdaće se naročiti zakon.

Po srpskom, dakle, ustavu Srbiji se ne jamči sloboda pečatnje, jer izdati „zakon o štampi“ i ujamčiti slobodnu štampu, to su dve sasvim različite stvari. Zakonom se baš može uništiti svaka sloboda iskazivanja misli. Kako to biva, to bi mogao navesti stotinu primera iz evropskih država koje imaju po imenu slobodu štampe, ali ja ću da navedem kao uzor dosetljivosti onaj način što ga je Vidovdan predložio u svojim člancima Naša prošlost i budućnost; to je ovako: sve novine i knjige pećataju se bez cenzure, ali vlada može, ako nađe za nužno, da ih uzapti pre no što su se rasturile u publiku i da pisca ili urednika pod sud stavi. Ako se, dakle, pisac gubi (tu moram da primetim da pisci nemaju ni toliko prava koliko najgore